

Ware Christelijke Religie

vervolg van Hoofdstuk 1

GOD DE SCHEPPER.

HET GODDELIJK ZIJN, DAT JEHOVAH IS.

18. Eerst wordt over het Goddelijk Zijn en daarna over het Goddelijk Wezen gehandeld. Het heeft de schijn alsof deze twee één en hetzelfde zijn, maar toch is het Zijn universeler dan het Wezen; want het Wezen veronderstelt het Zijn, en vanuit het Zijn, wordt het Wezen. Het Zijn van God, of het Goddelijk Zijn kan niet beschreven worden, aangezien het alle voorstelling van de menselijke gedachte te boven gaat. In deze gedachte valt alleen dat, wat geschapen en eindig is, maar niet het ongeschapene en het oneindige, dus niet het Goddelijk Zijn. Het Goddelijk Zijn is het Zijn zelf, van waaruit alle dingen zijn en dat in alle dingen moet zijn, opdat zij zijn.

Een ruimer begrip over het Goddelijk Zijn kan men zich vanuit de volgende artikelen eigen maken; deze luiden als volgt:

1. Deze éne God wordt Jehovah genoemd vanuit het Zijn, dus vanuit dit, omdat Hij alleen 'is, was en zal zijn', en omdat Hij de Eerste en de Laatste is, het Begin en het Einde, de Alfa en de Omega.
2. Deze éne God is de Substantie zelf en de Vorm zelf; en de engelen en de mensen zijn substanties en vormen vanuit Hem; en voorzoveel zij in Hem zijn en Hij in hen, zijn zij beelden en gelijkenissen van Hem.
3. Het Goddelijk 'Zijn' is Zijn in Zichzelf en tevens 'Bestaan' in Zichzelf.
4. Het Goddelijk Zijn en Bestaan in zichzelf kan geen ander Goddelijke voortbrengen, dat Zijn en Bestaan in zichzelf is; bijgevolg is een andere God van hetzelfde Wezen onbestaanbaar.
5. De veelheid van goden in de oude tijden en ook in de hedendaagse tijd is nergens anders uit ontstaan dan uit het niet begrepen Goddelijk Zijn.

Deze artikelen dienen een voor een te worden toegelicht.

19. I. Deze éne God wordt Jehovah genoemd vanuit het Zijn, dus daarom, omdat alleen Hij 'is, was en zijn zal', en omdat Hij de Eerste en de Laatste is: het Begin en het Einde, de Alfa en de Omega.

Dat Jehovah betekent 'Ik Ben en Zijn', is bekend; en dat God van de oudste tijden af zo genoemd is, blijkt uit het Boek van de Schepping ofwel Genesis, waar Hij in het eerste hoofdstuk God wordt genoemd, maar in het tweede en de volgende hoofdstukken Jehovah God; en daarna, toen de zonen van Abraham uit Jakob door hun lang verblijf in Egypte de naam van God vergeten hadden, werd Hij hun in de herinnering teruggeroepen, waarover in Exodus: 'Mozes zei tot God: Hoe is Uw naam. God zei tot Mozes: Ik Ben die Ik Ben; also zult gij tot de zonen Israëls zeggen: Ik Ben heeft mij tot ulieden gezonden; en gij zult zeggen: Jehovah, de God van uw vaders heeft mij tot ulieden

gezonden; dat is Mijn naam tot in het eeuwige en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht', (Exodus 3:14,15).

Aangezien God alleen Ik Ben en Zijn is, of Jehovah, bestaat er daarom in de gehele schepping niets, wat niet Zijn 'Zijn' aan Hem ontleent; op welke wijze echter zal men hieronder zien.

Ditzelfde wordt ook verstaan onder deze woorden: 'Ik ben de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde, de Alfa en de Omega, (Jesaja 44:6; Openbaring 1:8,11; 22:13), waardoor wordt aangeduid, dat Hij het Zelf en het Enige is van eersten tot laatsten, vanuit wie alle dingen zijn.

Dat God de Alfa en de Omega wordt genoemd, het Begin en het Einde, komt omdat de alfa de eerste en de omega de laatste lettergreep van het Griekse alfabet is, en vandaar betekenen zij alle dingen in één samenvatting.

De reden hiervan is deze, dat elke letter van het alfabet in de geestelijke wereld een bepaald ding betekent, en de klinker, omdat die tot de klank dient, iets van aandoening of liefde.

Vanuit deze oorsprong is de geestelijke of de engelspraak, en eveneens het schrift daar.

Maar dit is een tot dusver onbekende verborgenheid; want er is een universele taal, waarin alle engelen en geesten zijn, en deze heeft niets gemeen met enige taal van de mensen op aarde.

In deze taal komt elk mens na de dood, want deze is in elk mens vanuit de schepping ingeplant, vandaar kan eenieder in de gehele geestelijke wereld ieder ander verstaan.

Het is mij vaak gegeven, deze taal te horen en ik heb die vergeleken met de talen op aarde, en bevonden dat ze zelfs niet in het allerminste overeenkomt met enige natuurlijke taal op aarde.

Zij verschilt daarvan vanuit haar oorspronkelijk wezen, dat daarin bestaat, dat elke letter van elk woord iets betekent.

Vandaar nu komt het, dat God de Alfa en de Omega wordt genoemd, waardoor wordt aangeduid, dat Hij het Zelf en het Enige is van eersten tot laatsten, vanuit wie alle dingen zijn.

Maar over deze taal en het schrift ervan, die vanuit de geestelijke gedachte van de engelen vloeien, zie men in het werk 'Over de Echte Liefde' n.

326 tot 329, alsmede wat volgt.

20. II. Deze éne God is de Substantie zelf en de Vorm zelf; en de engelen en de mensen zijn substanties en vormen vanuit Hem; en voor zoveel zij in Hem zijn en Hij in hen, zijn zij beelden en gelijkenissen van Hem.

Aangezien God het 'Zijn' is, is Hij ook de Substantie, want wanneer het 'Zijn' niet substantie is, is het een fantasie; want de substantie is het zijnde, dat bestaat; en wie de substantie is, is ook de vorm, want wanneer de substantie niet vorm is, is het een verbeelding.

Daarom kunnen beide aan God worden toegeschreven, maar in die zin, dat Hij de enige, de eigenlijke en de eerste Substantie en Vorm is.

Dat deze vorm de eigenlijke Mens is, dat wil zeggen, dat God de Mens zelf is, van wie alle dingen oneindig zijn, werd aangetoond in het werk 'De Wijsheid van de Engelen over de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid', uitgegeven te Amsterdam in het jaar 1763.

Zo ook dat mensen en engelen substanties en vormen zijn, geschapen en georganiseerd om de Goddelijke dingen op te nemen, die door de hemel in hen invloeien, daarom worden zij in het boek van de Schepping 'beelden en gelijkenissen van God' genoemd, (Genesis 1:26,27), en elders 'Zijn zonen', en 'van Hem geboren'; maar in de loop van dit werk zal het op vele plaatsen worden aangetoond, dat de mens, voor zoveel hij onder het Goddelijk toezicht leeft, dat wil zeggen, zich laat leiden, meer en meer innerlijk Zijn beeld wordt.

Wanneer men zich over God niet de voorstelling vormt, dat Hij de eerste Substantie en Vorm is, en over Zijn Vorm, dat deze de eigenlijk Menselijke is, dan zouden de menselijke gemoederen zich

gemakkelijk laten innemen door op schimmen gelijkende fantasieën over God Zelf, over het ontstaan van de mensen en over de schepping van de wereld.

Over God zouden zij zich geen ander begrip vormen dan als over de natuur van het heelal in haar eerste dingen, dus als over de uitbreiding ervan, of als over het ledige of het niets; over het ontstaan van de mensen als over een toevallig samenvloeien van de elementen in een dergelijke vorm; over de schepping van de wereld, dat de substanties ervan en vormen zijn ontstaan uit punten en daarna uit geometrische lijnen, die, daar ze geen eigenschappen hebben, als gevolg daarvan op zichzelf niets zijn; bij zulke mensen is al wat tot de Kerk behoort, gelijk aan de Styx 1) of de duisternis in de Tartarus 2).

- 1) *In de Griekse mythologie de rivier die de bovenwereld scheidt van de onderwereld.*
- 2) *Deel van de onderwereld in de Griekse mythologie.*

21. III. Het Goddelijk ‘Zijn’ is Zijn in Zichzelf en tevens ‘Bestaan’ in Zichzelf.

Dat Jehovah God Zijn in Zichzelf is, komt omdat Hij is ‘Ik Ben, het Zelf, het Enige en het Eerste’, uit het eeuwige tot in het eeuwige, uit wie alles is wat is, opdat het iets is.

Zo en niet anders is Hij het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste en de Alfa en de Omega.

Men kan niet zeggen, dat Zijn ‘Zijn’ uit Zichzelf is, want dit vanuit Zichzelf veronderstelt iets voorafgaands en dus de tijd, wat niet met het oneindige strookt, dat ‘uit het eeuwige’ wordt genoemd, en het veronderstelt ook een andere God, die God in Zichzelf is, dus een God uit een God, of dat God Zichzelf heeft gevormd; en op deze wijze zou Hij niet ongeschapen, noch oneindig zijn, aangezien Hij zo zichzelf uit zichzelf of vanuit een ander eindig had gemaakt.

Uit het feit, dat God ‘Zijn in Zichzelf’ is, volgt dat Hij de Liefde in Zichzelf is, de Wijsheid in Zichzelf en het Leven in Zichzelf; en dat Hij het Zelf is, waaruit alle dingen zijn en waarop alle dingen terugslaan, opdat zij iets zijn.

Dat God het Leven in Zichzelf is, en dus God, blijkt uit de woorden van de Heer bij Johannes, (5:26); en bij Jesaja: ‘Ik, Jehovah, maak alle dingen, Ik alleen breid de hemelen uit, en Ik span de aarde uit, uit Mijzelf’, (Jesaja 44:24); en ‘dat Hij alleen God is, en behalve Hem geen God’, (Jesaja 45:14,15,20,21; Hosea 13:4).

Dat God niet alleen Zijn in Zichzelf, maar ook Bestaan in Zichzelf is, komt omdat Zijn, indien het niet bestaat, niet iets is, evenzo Bestaan, indien het niet vanuit Zijn is.

Daarom wanneer het ene gegeven is, moet het andere ook gegeven zijn; zo ook de substantie indien die niet vorm is; van de substantie kan, indien die niet vorm is, niet iets worden gezegd.

En dit is, omdat het geen hoedanigheid heeft, in zichzelf niets.

Dat hier gezegd wordt ‘Zijn en Bestaan’, en niet ‘Wezen en Ontstaan’, komt, omdat er onderscheid moet worden gemaakt tussen ‘Zijn’ en ‘Wezen’, en vandaar tussen ‘Bestaan’ en ‘Ontstaan’, evenals tussen het voorafgaande en het volgende.

Op het Goddelijk Zijn is de Oneindigheid en de Eeuwigheid van toepassing, terwijl op het Goddelijk Wezen en Ontstaan de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid van toepassing zijn, en door deze beide de Almacht en de Alomtegenwoordigheid, waarover in volgorde hierna gehandeld zal worden.

22. Dat God het Zelf, het Enige en het Eerste is, hetwelk Zijn en Bestaan in zichzelf wordt genoemd, vanuit hetwelk alle dingen zijn, die zijn en bestaan, kan de natuurlijke mens geenszins vanuit zijn rede te weten komen, want de natuurlijke mens kan vanuit zijn rede niets anders vatten dan dat, wat tot de natuur behoort, aangezien dit met zijn wezen strookt, want daarin ging van zijn kindertijd en jeugd jaren af niets anders binnen.

Maar aangezien de mens geschapen werd om ook geestelijk te zijn, opdat hij na de dood zal leven en dan onder de geestelijken in hun wereld, heeft God in het Woord voorzien, waarin Hij niet alleen Zichzelf openbaarde, maar ook, dat er een hemel en een hel is, en dat in een van beide elk mens tot in het eeuwige leven zal, eenieder naar zijn leven en tevens naar zijn geloof.

Ook heeft Hij in het Woord geopenbaard, dat Hij is 'Ik Ben', of het 'Zijn', en het 'Zelf' en het 'Enige', dat in zichzelf is en zo het Eerste of het Begin, van waaruit alle dingen zijn.

Het is vanuit deze openbaring dat de natuurlijke mens zich boven de natuur, dus boven zichzelf kan verheffen, en dergelijke dingen zien als tot God behoren, maar toch als uit de verte.

Hoewel God nabij elk mens is, want Hij is met Zijn Wezen in hem; en daar dit zo is, is Hij dicht bij hen, die Hem liefhebben; en diegenen hebben Hem lief die naar Zijn geboden leven en in Hem geloven; dezen zien Hem als het ware.

Wat is het geloof anders dan het geestelijk gezicht, dat Hij is; en wat is een leven naar Zijn geboden anders dan de daadwerkelijke erkenning, dat de zaligheid en het eeuwige leven uit Hem is? Zij daarentegen, die geen geestelijk, maar een natuurlijk geloof hebben, dat louter een wetenschap is, en vandaar een dergelijk leven, zien weliswaar God, maar uit de verte, en dit alleen als zij over Hem spreken.

Het onderscheid tussen dezen en eerdergenoemden is als tussen hen, die in het heldere licht staan en de mensen in hun nabijheid zien en hen aanraken, en hen, die in een dichte mist staan en dientengevolge niet kunnen onderscheiden, of het mensen dan wel bomen of rotsen zijn.

Of als het verschil tussen hen die op een hoge berg staan, waar een stad ligt en heen en weer lopen en met hun stadgenoten spreken, en hen die vanuit deze berg neerzien en niet onderscheiden of dat wat zij zien, bomen, beesten of opgerichte standbeelden zijn.

Ja zelfs is er een onderscheid als tussen hen die op een planeet staan en daar hun gelijken zien, en hen die op een andere planeet zijn met verrekijkers in de handen en daarheen turen en zeggen, dat zij daar mensen zien, terwijl zij niets anders dan land in het algemeen zien als maanglans en waterpartijen als vlekken.

Een dergelijk onderscheid is er tussen God zien en de Goddelijke dingen, die uit Hem voortgaan, in hun gemoed, bij hen die het geloof en tevens in het leven van de naastenliefde zijn, en tussen hen die slechts in de wetenschap ten aanzien van deze dingen zijn, dus tussen de natuurlijke en de geestelijke mensen.

Zij echter, die de Goddelijke heiligheid van het Woord loochenen en toch de dingen die tot de godsdienst behoren, als in een zak op de rug dragen, zien God niet, maar stoten alleen maar de klank 'god' uit, en verschillen daarin maar weinig van papegaaien.

23. IV. Het Goddelijk Zijn en Bestaan in Zichzelf kan geen ander Goddelijke voortbrengen dat Zijn en Bestaan in zichzelf is; bijgevolg is een andere God van hetzelfde Wezen onbestaanbaar.

Dat de éne God, die de Schepper van het heelal is, Zijn en Bestaan in Zichzelf, dus God in Zichzelf is, werd tot hertoe aangetoond.

Hieruit volgt, dat een God uit God onbestaanbaar is, aangezien het Goddelijke Wezen Zelf, dat Zijn en Bestaan in Zichzelf is, daarin onbestaanbaar is.

Het is om het even of men zegt 'uit God verwekt worden' dan wel 'uit God voortgaan'; het is toch altijd een uit God voortgebracht worden en dit verschilt maar weinig van geschapen worden.

Daarom is het in de Kerk invoeren van het geloof, dat er drie Goddelijke personen zijn, waarvan elk afzonderlijk God is en van hetzelfde Wezen, en een van hen uit het eeuwige geboren, en de derde uit het eeuwige voortgaande, een volledig opheffen van de voorstelling van de éénheid van God, en

daarmee van elk begrip van de Goddelijkheid, en zo bewerkt dit dus dat al het geestelijke van de rede in ballingschap wordt gedreven.

Daardoor is de mens niet langer mens, maar door en door natuurlijk, en verschilt alleen hierin van een beest, dat hij kan spreken; hij is tegen alle geestelijke dingen van de Kerk gekant, want de natuurlijke mens noemt die dingen onzin.

Hieruit en uit niets anders zijn zulke erge ketterijen met betrekking tot God voortgekomen, en als gevolg daarvan heeft de in personen verdeelde Goddelijke Drievuldigheid niet alleen de nacht, maar ook de dood in de Kerk gebracht.

Dat de identiteit van drie Goddelijke Wezens voor de rede een gruwel is, bleek mij bij de engelen; zij zeiden dat zij zelfs niet eens de woorden 'drie evangelische Godheden' konden uitspreken; en dat, wanneer iemand tot hen zou komen en ze zou willen uitspreken, het niet anders zou kunnen, dan dat hij zich zou afwenden en na het uitspreken zou worden als een menselijke romp en neergeworpen worden, en daarna zou hij heengaan tot diegenen in de hel, die niet enige God erkennen.

Het is een waarheid, dat in een klein kind en in een jong mens de voorstelling te planten van drie Goddelijke personen, waaraan onvermijdelijk de voorstelling kleeft van drie goden, gelijk staat met het ontnemen van alle geestelijke melk en daarna alle geestelijke spijs en tenslotte alle geestelijke redelijkheid van hen, en over hen die zich daarin bevestigen, de geestelijke dood brengen.

Het onderscheidende kenmerk van hen die met geloof en van harte één God Schepper van het heelal vereren en Hem tevens als Verlosser en Wederverwekker vereren, is als het ware de stad Zion in Davids tijd en de stad Jeruzalem ten tijde van Salomo, nadat de tempel gebouwd was; maar de Kerk die in drie personen gelooft en in elk als in een afzonderlijke God, is gelijk aan de stad Zion en Jeruzalem, nadat ze door Vespasianus verwoest en de tempel daarin verbrand was.

Bovendien, de mens die één God vereert, waarin de Goddelijke Drievuldigheid is, en die dus één persoon is, wordt meer en meer levend en een mens-engel; maar wie zich in een veelvoud van goden vanuit een veelvoudigheid van personen bevestigt, wordt allengs als een standbeeld met beweeglijke ledematen, en waar binnenin de satan staat en spreekt door de beweegbare mond van het beeld.

24. V. De veelheid van goden in de oude tijden en ook in de hedendaagse tijd is nergens anders uit ontstaan dan uit het niet begrepen Goddelijk Zijn.

Dat de eenheid van God het gemoed van elk mens in zijn binnenste is ingeschreven, aangezien deze gelegen is in het midden van alle dingen, die uit de Heer in de ziel van de mensen vloeien, werd boven in no. 8 aangetoond.

Maar dat zij toch niet van daaruit in het menselijk verstand neerdaalde, komt omdat de erkentissen ontbraken, waardoor de mens tot God kan opklimmen; want eenieder moet voor God de weg bereiden, dat wil zeggen, moet zichzelf tot de opneming voorbereiden, en dit moet plaatsvinden door erkentissen.

De erkentissen die ontbraken, zodat het verstand niet tot zover kon doordringen, om te zien, dat God één is, en dat het Goddelijk Zijn niet bestaanbaar is, wanneer het niet het Enige is, en dat alle dingen van de natuur daaruit zijn, zijn de volgende:

1. Tot dusver heeft niemand iets geweten over de geestelijke wereld, waar de engelen en de geesten zijn, en waarin ieder mens na de dood komt.
2. Evenmin is het bekend, dat er in die wereld een Zon is, die zuivere liefde is uit Jehovah God, die in het midden daarvan is.
3. Dat vanuit die Zon een warmte voortgaat, die in haar wezen Liefde is, en een licht dat in zijn wezen Wijsheid is.
4. Dat vandaar alle dingen, die zich in die wereld bevinden, geestelijk zijn en de innerlijke mens aandoen en zijn wil en verstand maken.

5. Dat Jehovah God vanuit Zijn Zon niet alleen de geestelijke wereld heeft voortgebracht en al haar geestelijke dingen, die ontelbaar zijn en substantieel, maar dat Hij ook de natuurlijke wereld heeft voortgebracht, en al haar natuurlijke dingen, die eveneens ontelbaar zijn, maar materieel.
6. Tot dusver heeft niemand het onderscheid geweten tussen het geestelijke en het natuurlijke, ja zelfs niet eens, wat het geestelijke in zijn wezen is.
7. Evenmin heeft iemand geweten dat er drie graden van Liefde en Wijsheid zijn, waarnaar de engelenhemelen zijn geordend.
8. Noch dat het menselijk gemoed in evenzovele graden is onderscheiden, opdat het na de dood in een van de drie hemelen geheven kan worden, wat geschiedt overeenkomstig zijn leven en tevens overeenkomstig zijn geloof.
9. Tenslotte, dat van al deze dingen ook niet het geringste had kunnen bestaan, dan alleen uit het Goddelijk Zijn, dat het Zelf in zichzelf is, en zo dus het Eerste en het Begin, van waaruit alle dingen zijn.

Deze erkenningen hebben tot dusver ontbroken en toch moet de mens door middel daarvan opklimmen en het Goddelijk Zijn erkennen.

Er wordt gezegd dat de mens opklimt, maar daaronder wordt verstaan, dat hij uit God wordt opgeheven, want de mens heeft de vrije keuze om zichzelf erkenningen te verwerven en door zich deze vanuit het Woord door middel van het verstand te verwerven; zo effent hij de weg, waarlangs God neerdaalt en hem opheft.

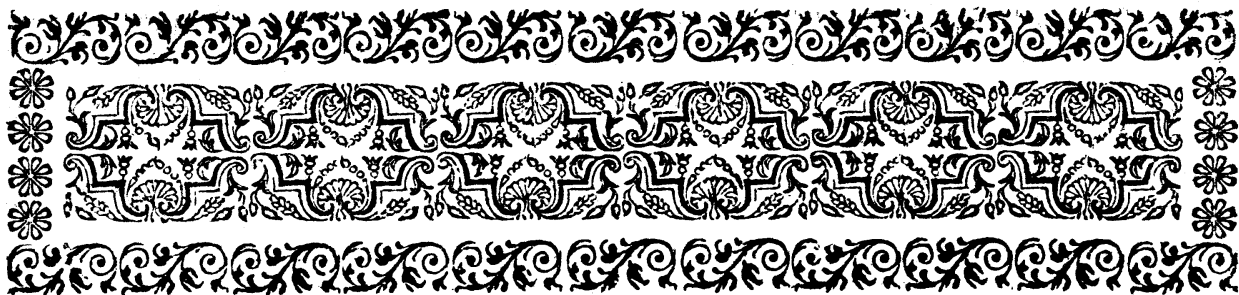
De erkenningen, waardoor aan het menselijk verstand de opklimming wordt mogelijk gemaakt, terwijl God hem bij de hand houdt en leidt, kunnen vergeleken worden met de sporten van de ladder die aan Jakob verscheen en die op de aarde gesteld was, en waarvan de top aan de hemel raakte en waarlangs de engelen opklommen, en waarop Jehovah stond, (Genesis 28:12,13).

Geheel anders is het gesteld, wanneer deze erkenningen ontbreken, of wanneer de mens deze veracht.

Dan kan de verheffing van het verstand worden vergeleken met een ladder, die van de grond tot het venster van de eerste verdieping van een prachtig paleis reikt, waar de mensen wonen, en niet tot de vensters van de tweede verdieping waar de geesten wonen, en nog minder tot de vensters van de derde verdieping waar de engelen wonen.

Het gevolg hiervan is dat de mens alleen in de atmosferen en stoffelijke dingen van de natuur blijft, waarin hij zijn ogen, oren en neusvleugels gevangen houdt en van waaruit hij over de hemel en over het Zijn en Wezen van God geen andere voorstellingen put dan atmosferische en stoffelijke; en de mens die vanuit dergelijke voorstellingen denkt, vormt zich geen enkel idee over God, of Hij er al dan niet is, van welke aard Hij is ten aanzien van Zijn 'Zijn' en ten aanzien van Zijn 'Wezen'.

Daaruit kwam de veelheid van goden in voorbije eeuwen en ook in de hedendaagse voort.

25. Hieraan zal ik de volgende gedenkwaardigheid toevoegen.

Toen ik eens uit de slaap ontwaakte, verzonk ik in een diep nadenken over God en toen ik opzag, zag ik boven mij in de hemel een allerblinkendst wit licht in een ovale vorm.

Toen ik mijn blik op dit licht vestigde, week het naar opzij en vervloede in de omtrek.

En toen, zie, de Hemel opende zich voor mij en ik zag prachtige dingen en engelen die in een cirkelvorm stonden aan de zuidkant van de opening en die met elkaar spraken.

Daar ik brandde van verlangen om te horen wat ze zeiden, werd het mij eerst gegeven de klank van hun stemmen te horen, die vol was van hemelse liefde en daarna hoorde ik de spraak die vol was van wijsheid vanuit die liefde.

Ze spraken onder elkaar over éne God en over de verbinding met Hem en over de daaruit voortvloeiende zaligmaking.

Ze spraken onuitsprekelijke dingen, waarvan het merendeel niet kan vallen binnen het bereik van de woorden van enige natuurlijke taal.

Daar ik echter wel eens in het gezelschap was geweest met de engelen in de hemel en toen in die staat met hen in een dergelijke spraak had gesproken, kon ik hen nu verstaan.

Vanuit hun gesprek kon ik enkele dingen opnemen die op redelijke wijze in de woorden van de natuurlijke taal kunnen worden uitgedrukt.

Ze zeiden dat het Goddelijk Wezen één is, Hetzelfde, het Zelf en Ondeelbaar.

Dit lichtten zei toe door geestelijke voorstellingen, en zeiden dat het Goddelijk Zijn zich niet kan verdelen in verschillende personen, waarvan elk het Goddelijk Zijn zou hebben en toch één zijn, Hetzelfde, het Zelf en ondeelbaar.

Elk zou immers uit zijn Zijn denken, vanuit zichzelf en door zichzelf, ieder afzonderlijk.

Zelfs als hij dan eensgezind vanuit de anderen en door de anderen dacht, zouden het verschillende eensgezinde goden zijn en niet één God.

Eensgezindheid immers is de samenstemming van verschillende personen en tevens van elk, vanuit zichzelf en door zichzelf en dit stemt niet samen met de eenheid van God maar met een meervoudigheid.

Ze zeiden niet ‘van goden’ omdat ze dat niet konden want het licht van de hemel waaruit hun denken voortkwam en de aura waarin hun gesprek zich voortbewoog, verzetten zich daartegen.

Ze zeiden ook, dat als ze het woord ‘goden’ wilden uitspreken en elk als een apart persoon, de poging om dit uit te spreken, ogenblikkelijk neerviel in het woord ‘één’, ja zelfs in ‘één enige God’.

Hieraan voegden ze toe dat het Goddelijk Zijn, het Goddelijk Zijn ín zichzelf is, en niet út zichzelf. Uit zichzelf veronderstelt immers een Zijn in zichzelf uit een ander die al eerder was, dus veronderstelt een God uit een God, wat niet bestaat.

Wat uit God is wordt niet God genoemd maar wordt het Goddelijke genoemd.

Want wat is een God uit God, dus een uit God, uit het eeuwige geboren God.

En wat een God die voortgaat uit God door een uit het eeuwige geboren God anders dan woorden, waarin niets van het licht uit de hemel is.

Verder zeiden ze dat het Goddelijke Zijn, wat in zichzelf God is, Hetzelfde is, niet enkelvoudig hetzelfde, maar oneindig.

Dus hetzelfde uit het eeuwige tot in het eeuwige; het is hetzelfde overal, en hetzelfde bij eenieder en in iedereen, maar al het verschillende en veranderlijke is gelegen in het opnemende; de staat van het opnemende bewerkt dit zodanig.

Dat het Goddelijk Zijn, dat in zichzelf God is, het Zelf is, verduidelijkten ze als volgt: God is het Zelf, omdat Hij de Liefde en de Wijsheid zelf is of anders gezegd omdat Hij het Goede zelf en het Ware zelf en vandaar het Leven zelf is.

Wanneer deze niet het Zelf waren in God, zouden ze niets zijn in de hemel en in de wereld, want ze zouden in geen betrekking staan tot het Zelf.

Alle hoedanigheid ontleent haar aard daaraan, dat er een Zelf is, van waaruit zij is en waarop zij betrekking moet hebben om van een dergelijke aard te zijn.

Dit Zelf, dat het Goddelijke Zijn is, is niet op een plaats, maar is bij hen en in hen, die op één plaats zijn overeenkomstig de opneming.

Want in verband met de Liefde en de Wijsheid, of met het Goede en het Ware en vandaar met het Leven, die het Zelf in God, ja, God Zelf zijn, kan niet gesproken worden van plaats, nog van een voortschrijding van een plaats tot een plaats; daarop rust de Alomtegenwoordigheid.

Daarom zegt de Heer 'dat Hij in het midden van hen is'; voorts 'dat Hij in hen is, en zij in Hem'. Aangezien Hij echter door niemand zo, als Hij in Zichzelf is, opgenomen kan worden, verschijnt Hij, zoals Hij in Zijn Wezen is, als Zon boven de hemel van de engelen.

Hetgeen daaruit voortgaat als licht, is Hijzelf ten aanzien van de Wijsheid; en hetgeen daaruit voortgaat als warmte, is Hijzelf ten aanzien van de Liefde.

Hijzelf is die Zon niet, maar de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid, die het naast van Hem uitgaan, rondom Hem heen, verschijnen voor de engelen als Zon.

Hijzelf in de Zon is de Mens, het is onze Heer Jezus Christus, zowel ten aanzien van het Goddelijke waaruit Hij is, als ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, aangezien het Zelf dat de Liefde Zelf en de Wijsheid Zelf is, Zijn Ziel was, uit de Vader, dus het goddelijk Leven, dat het Leven in zichzelf is.

Anders is het gesteld in elk mens; in hem is de ziel niet het leven, maar het opnemende van het leven.

De Heer leert ook dit: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven'; en elders: 'gelijk de Vader heeft het Leven in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het Leven te hebben in Zichzelf', (Johannes 5:26).

Het leven in Zichzelf is God.

Hieraan voegden ze toe, dat zij die in enig geestelijk licht zijn, vanuit deze dingen kunnen gewaarworden, dat het Goddelijk Zijn niet kan bestaan in meer dan één omdat het, het Ene is, Hetzelfde en het Zelf en vandaar ondeelbaar.

Als gezegd zou worden, dat dit wel bestond, dan waren dat duidelijke tegenstrijdige hoedanigheden die werden beweerd.

26. Nadat we deze dingen hadden gehoord, werden de engelen in mijn gedachten de algemene voorstellingen van de christelijke kerk gewaar met betrekking tot de Drievuldigheid, ten aanzien van de personen in de eenheid en over de eenheid in de Drievuldigheid bij God.

Verder over de geboorte van de Zoon van God uit het eeuwige.

Ze zeiden toen: 'Wat denkt u? Denkt u deze dingen niet uit het natuurlijk licht, waarmee ons geestelijk licht niet overeenstemt? Wanneer u daarom de voorstellingen van deze gedachte niet verwijdert zullen we de hemel voor u sluiten en heengaan.' Maar toen zei ik: 'Gaat u dieper in mijn gedachten, verzoek ik u en misschien zult u tussen ons een overeenkomst vinden.' Ze deden dit en zagen dat ik onder de drie personen, de drie voortgaande Goddelijke kenmerken verstond, die de schepping, de verlossing en de wederverwekking zijn en dat deze kenmerken aan één God toebehoren.

Ze zagen eveneens dat ik onder de geboorte van de Zoon van God uit het eeuwige Zijn geboorte verstond, die uit het eeuwige was vooruitgezien, en waarin in de tijd is voorzien; en dat het niet boven het natuurlijke en het redelijke, maar tegen het natuurlijke en redelijke is, te denken dat een Zoon van God uit het eeuwige geboren is.

Maar dat het heel anders is te denken dat de enig verwekte Zoon uit God, in de tijd geboren door de maagd Maria, de enige en enig verwekte Zoon van God is, en dat anders geloven een ontzaglijke dwaling is.

Ik vertelde hun toen, dat de bron van mijn natuurlijke gedachte over de drievuldigheid en de eenheid van de personen, en over de geboorte van de Zoon van God uit het eeuwige, de geloofsleer was van de kerk, die naar Athanasius 1) genoemd is.

Toen zeiden de engelen: 'Goed', en ze verzochten mij, als vanuit hun mond, te zeggen, dat wie zich niet tot de Heer Zelf van hemel en aarde wendt, niet in de hemel kan komen, aangezien de hemel bestaat vanuit deze enige God.

Deze God is Jezus Christus, die Jehovah de Heer is, uit het eeuwige de Schepper, in de tijd de Verlosser, en tot in het eeuwige de Wederverwekker.

Tegelijkertijd dus: Vader, Zoon en Heilige Geest, en dat dit dus het evangelie is dat gepredikt moet worden.

Na deze woorden trok het hemelse licht dat ik eerder had gezien terug over de opening en daalde geleidelijk van daaraf neer, en vervulde de innerlijke dingen van mijn gemoed en verlichtte mijn voorstellingen over de Drievuldigheid en de Eenheid van God.

Toen zag ik de aanvankelijk hierover gevormde voorstellingen, die louter natuurlijk waren, afgezonderd, zoals het kaf van het koren gescheiden wordt door de gezwaaide dorsvlegel, en als door de wind naar het noorden voort gedragen en verstrooid.

- 1) *De geloofsbelijdenis van Athanasius dateert uit de 4de eeuw en is de grondslag van het huidig christelijk geloof ten aanzien van de drie-enige God, zo geformuleerd tijdens het Concilie van Nicea in het jaar 325.*

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl